

HAR DU FYR...

Tekst & musikk: Ola Bremnes

Ytterst i verden, ytterst i vest
kan hende du seile di skute.
Kan hende du seile tilfeldig som gjest
– kanskje du går der i rute?
Uansett treng du et punkt som e fast
der du frakte di skjøre last.
Det e nok at det står der og brenn
– en trofast gammel venn.

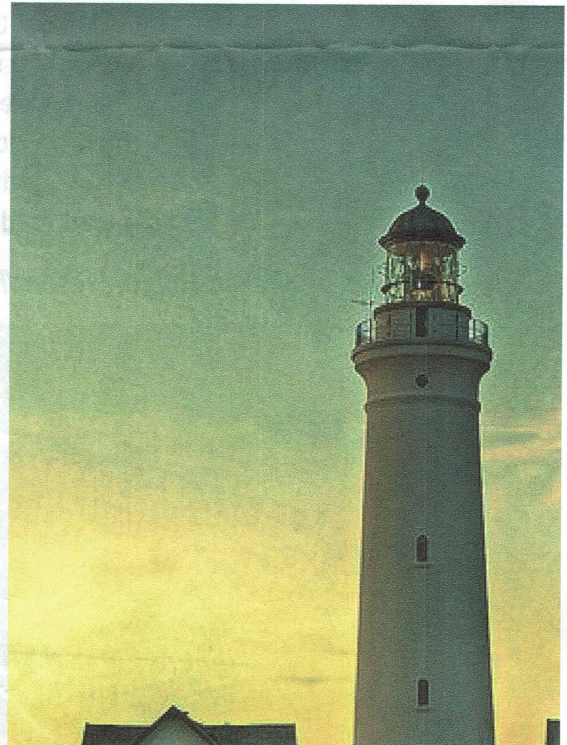
*Har du fyr, har du løkte langs din vei?
Har du fyr, et signal om riktig lei?
Ei lampe som gløde i mørket
og lose dæ ut og frem,
som tar dæ bort og hjemmefra,
men også tar dæ hjem.*

Vårherre sa det da jorda vart te:
La det bli lys! Og det ble det.
Så satte han sol og måne og stjerne
opp så vi kunne se det.
Men det som Han glemte i skapningens gry
va alle de som e dømt til å fly
på havet i vær og vind
når skodde og mørke sett inn.

*Har du fyr, har du løkte langs din vei?
Har du fyr, et signal om riktig lei?
Ei lampe som gløde i mørket
og lose dæ ut og frem,
som tar dæ bort og hjemmefra,
men også tar dæ hjem.*

Et landemerke førr håp og drøm
– helst vil vi la det bemanne
der skarven flyr og der seien svøm
ute på kanten av landet.
Et hus i havet som står han a
og gjør en seiler så glad, så glad
og rope så sjøen skvett:
Æ vil bli sett!

*Har du fyr, har du løkte langs din vei?
Har du fyr, et signal om riktig lei?
Ei lampe som gløde i mørket
og lose dæ ut og frem,
som tar dæ bort og hjemmefra,
men også tar dæ hjem.*

MÅ DIN VEJ GÅ DIG I MØDE...

Må din vej gå dig i møde,
og må vinden være dig en ven,
og må solen varme blidt din kind,
og må regnen vande mildt din jord,
indtil vi ses igen
må Gud holde, holde dig i sin hånd.

Må din dag se mange timer,
og må natten skænke dig sin fred,
og må mørket læge dine sår,
og må lyset leve i dit blik,
indtil vi ses igen
må Gud holde, holde dig i sin hånd.

Må din lut få mange strenge,
og må tanken spænde højt sin flugt,
må din visdom finde til sin brønd,
og din latter lette som en fugl,
indtil vi ses igen
må Gud holde, holde dig i sin hånd.

Må din tro bevare gløden,
og dit håb sit stærke vingeslag,
og må kærligheden fylde dig,
og din Gud velsigne dig og dit,
indtil vi ses igen
må Gud holde, holde dig i sin hånd.

Tekst: Holger Lissner/Per Harling. Mel: Nickomo Clarke

Den blå anemone

1. Hvad var det dog, der skete?
Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det
den første dag i marts.
Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit søblå flor
et stænk af himlens tone?
Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.

2. På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og ventede
og tænkte: »Den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone;
jeg ser den aldrig mer«.

3. Nu står den der og nikker
så seiersæl i Jyllands grus
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.

4. Hvad var det dog, der skete?
Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.
Jeg tænkte: »Evig skiltes ad
min sjæl og glæden«. da jeg sad
i vint'rens grumme done.
Nu gør min anemone
mit hjerte atter glad.

5. For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

Kaj Munk 1943

Et hav, der vugger sig til ro

Et hav, der vugger sig til ro nu
en strand der mørkner så blidt,
en ren orangerød magi
en fred, der rækker vidt
mens vi holder hænder.

En nat der nærmer sig så blødt nu
en lyd der stilner om os,
en lillalyserød magi
en sjæl, der kaster los
mens vi lytter bølgens.

Et lys der sænker sig så tavst nu en
sol så langsomt på vej
en sommernatteblå magi
et sind, der åbner sig
mens vi fanger stjerner.

Juliane Preisler 1997

Afskedssamvær med Liselotte Winde Wiemer

Søndag d. 23. februar 2025

Sangblad

Horne og Asdal sogne

I Danmark er jeg født

1. I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
dér har jeg rod, derfra min verden går;
du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.

Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

2. Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her ned til den åbne strand?

Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?

Du danske, friske strand,
hvor Dannebrogen vajer -
Gud gav os den - Gud giv den bedste sejer! -
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

3. Engang du herre var i hele Norden,
bød over England - nu du kaldes svag;
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.

Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder -
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

4. Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.

Du danske, friske strand,
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

H.C: Andersen, 1850

Lyse nætter

Nu kommer fuglene igen
og lyset vælter pludselig ind
Det kommer gennem alle sprækker
lyse nætter er tilbage.

Alt, hvad der rørte sig blev gemt
da du var rejst var det så nemt
Men hjertet ved godt, hvad det
ønsker sig
at pynte sig for dig

Du er tilbage, du er hos mig
Du er tilbage, med varme dage
Du er hos mig

Nu kommer lydene igen
og verden vælter pludselig in
med parasoller og sandaler
bølger maler alt i sand

Jeg havde huset fuld af vind
og nye frugter båret ind
Men hjertet ved godt, hvad det
ønsker sig
at pynte sig for dig

Du er tilbage, du er hos mig
Du er tilbage, med varme dage
Du er hos mig

Alberte Winding, 1991

Vidunderligt tænkt

1. Ikke et sandskorn, ikke ét
ligner et andet på en prik
ikke en sky på himlens blå
har vi set før

Ikke en dråbe vand til havs
ikke en stilhed der gør tavs
intet af dette smukke nu
har vi set før

*Alt har sin plads
og alt sin form
i denne store stjernestorm
Vidunderligt skabt
vidunderligt tænkt
Vævet af lys fra din himmel*

2. Ikke et menneske er her
uden guddomligt menskeværd
intet så fint af støv og ånd
har vi set før

Ikke et liv er tænkt for småt
elsket og helligt, ubetrådt
alt er unikt og ingen her
har vi set før

Alt har sin plads ...

3. Ikke en stjerne falder ned
uden et glimt af evighed
ikke et lys som det vi ser
har vi set før

Ikke en højsang uden ord
som da du blæste liv på jord
aldrig et større øjeblik
har vi hørt før

Alt har sin plads ...

Arne Andreassen, 2017

Ved afskedsarrangement for Liselotte Winde-Wierner 23. februar 2025

Mel.: "Der er et land".

1.

En konkurrence, så vi i avisen,
sku' fastslå, hvem der er "den gode præst".
Naturligvis så fik den rette prisen,
for vi ved nok, at du er allerbedst.
Du kom til os med mod og kvindehjerte
og pluds'lig blev her både liv og vækst.
Så trist, ja næsten helt ubærligt er det,
at afskedspræd'ken nu er dagens tekst.

2.

Du sender kærligt blik til menigheden,
om man er gammel eller ung af år.
Du ber' for alle os, og verdensfreden,
og siger kloge ord, som man forstår.
Og det er ord, der rør' ved vore hjerter,
hvad end det er ved dødsfald eller dåb.
Du trøster os, når der er nog't, der smerter,
og får os atter til at fatte håb.

3.

En præstemand, der værner om sin kvinde,
det har vi været heldige at få.
Vi vil så nødig ha', han skal forsvinde.
Han hører til, det må enhver forstå.
Han ved, at Liselotte hun må slide
og støtter hende, når hun er på job.
Han har sin plads i kirkens venstre side,
der sætter han sig ned og bakker op.

4.

På stranden kan man tit pastoren finde,
når hun har brug for pause i sit job.
Og også der er hun en modig kvinde.
I iskoldt hav, der sænker hun sin krop.
At hun bør blive her, hvor havet renser,
den sag må være ganske åbenlys.
Som vinterbader får man abstinenser,
såfremt man ikke får sit kolde gys.

5.

Med viltre krøller og med kærligt nærvær
går du i hjerter ind med træsko på.
Så derfor syn's vi, det er ganske unfair,
at du fra alle os om lidt må gå.
Du viser omsorg, stråler, har idéer.
Og kirkens dør, den har du gjort så bred,
at der omsider kommer mange flere,
der finder tro og håb på dette sted.

6.

De år vi fik med dig ved vores side,
de har fornyet og sat dybe spor.
Vi synes ikke, at det er på tide,
at du forlader stedet her mod nord.
Du har en evne til at vær' til stede
med både humor og alvorlig snak.
Til noget nyt er du nu fri og rede.
Med gode ønsker si'r vi kærligt TAK.

JW